

Gyimesi László

Vándorok nem raknak várat

TARTALOM

IDEGENVEZETÉS

Idegenvezetés
Megközelítés: Te és a kutyák
Igen, Homérosz!
Ékírás egy elfeledett táblán
Melegsünk, mint a favágók
Gyönyörű telem
Zene
Pillanatok
Szerelmesvers
Elégia, darazsakkal
És láttad-e
Utószó
Kapunk elé állnak
Semmiségeket
Váratlan vers a karácsonyról
(*idill*)
Létezik: kő
Pasztorál

CSILLAGPOR

Capriccio
Kláris
Kiegészítés
Muszter
Tűnő erdőmben
Szél ez...
Emlékkönyvbe
Hiába forgatom
Kerekedik
Régi dal
Füstjelek
New Age
Biedermeier
Családi kör
Hol nem volt
Hívogató
Éjfél
Várlak

Telelő

Blues

Elrontott haiku

Három lélegzet

Szombaton bál van

Ünnepre

HÁZUNK HORZSAKÖBŐL

Fivéreink

Áll a fal

Már nem kötöz le

Félbehagyott mondatok

Fehér tollak

m-ORATÓRIUM

Körben állnak

Vers egy platánlevélre

„A közelítő tél”

Elköszönő

Változat

Földetérő

Tükörrel, virággal

Eliot úr nyakkendője

Csendes óda Juhász Ferencnek

Játékaim

Télvégi zsoltár-töredék

Miatyánk

FEKETE CSILLAGOK

Nyolc sor az ébredő halálhoz
Üzenet Estragonnak
Götz utolsó esküje
Fekete csillagok
Vázlat
Találkozás a könyvtárban
Hej, Váci Miska!
Igazolatlanul
A gyorsfénykép hátuljára
Hová?
Nem üzensz
Maradjatok

Hajnali ajtók

Társak, volt társak

Városok emléke

VÖDRE-SINCS VILÁG

Névjegy

A holdkóros éjszakája

Vegyeskor

Triptichon

Szép voltál

Rövid a tél

Vers egy szétépett papírról

Tíz sor egy balladáról

Közhelyek körforgalma

No csak no lám

Munkások reggele

Vasárnap

Burleszk

Szép új világ

Örökösök

Etűd

Utolsó vasárnapi vers

AQUINCUMI ŐSZ

Lectori salutem
Aquincumi ősz
Elődeim, rómaiak
Florália
Ünnep előtt
Impromptu a Keled utcából
Óbudai holdasvers
Stúdió K: Catullus
November
Madaras dal
Római nászinduló
Légiós ének
Nem emel égbe
**VISSZATÉRÉS
NA'CONXIPÁNBA**

IDEGENVEZETÉS

Idegenvezetés

Ez egy nyári vers uram
ebben a versben nyár van -
habos felhők alatt a szél
lenge szoknyákat bontogat
és a sár csak lábnyomunk
boldog emlékét őrzi - itt.

Ez egy nyári vers uram
hiszen Ön ért magyar versül
nem elégia óda nem -
Ebben a versben nyár van
madárszárny verdes repesőn
az öröklött napsugárban.

Nincs villámló ég vagy homály
ebben a versben nyár van
uram tudhatja így van ez:
rend a naptárban-világban!
Konokul veres ez az alkonyat
konokul ezüst az a holdfény.

Mindenki boldog aki él
és aki fél az hallgat -
uram ebben a versben a nyár
nem tűr bonyodalmat
harsog minden ami harsogó
s harsog az is ami halk csak.

Ön - hiszem - ért magyar versül
s érti: a versben nyár van
haldokló szélnek nincs helye
a zöld lángok apoteózisában
halál vagy seb egyáltalán
helyet se lelne benne - - -

Lobogó szőke hajcsodákban
tűzmadarak raknak fészket
ezüst vizek kínálkoznak
borzongató-friss menedéknek
uram a versben a nyár lángol
nincsen helye a szenvedésnek.

Nincs a szegénynek szava sem rá
fekete arccal nem áll a szélben
hiszen a szél csak enyhe szellő
uram legyen ez elegendő
ebben a versben izzó nyár van
s ön és én hiszünk e nyárban.

Görcsök közt nem fetreng az erdő
taraján kakas-fény cikázik
az otthontalan tél kutyáit
nem őrzi senki zsíros koncon
hiszen a szél csak enyhe szellő
hiszen a versben tudjuk nyár van.

És madárdal van! és virág is!
búzatábla van bizony rengő
s lánctalpanyomban pici tócsa
tükörcserép a vadaknak
ebben a versben most is nyár van
s a páva-kórusok dalolnak.

Nincsen a csöndnek iszonyú ága
a lélegzetünk nyugodt és biztos
uram ebben a versben nyár van
és minden olyan magabiztos
az ég kék vagy bárányfelhős
és sörhab festi bajuszunkat.

S ha sötétül is: nyári este
aranyhídján ballag haza
a kiürült földi tájon
a boldogok méla raja
ebben a versben tudjuk nyár van
és a nyárnak semmi baja!

Szabad a lánctól a lakat
halkan nyílik minden ajtó
ne feledjem: a tücsökszó!
ebben a versben olyan nyár van
hogy nyarak között sem utolsó
uram tudja ez nyári vers.

Bakák dobognak vonatfütty száll
a búcsúzó lányok hófehérek
nincs a csillagnak semmi híja
a parti csárdákban zenélnek
nyári éj ez egy nyári versben
legyen uram ez elegendő.

Ledobom terhét éveimnek
uram nekem sosem hazudtak!
mindig megjött akire vártam
higgyen a hites szemtanuknak
békében élünk örömben zártan
ez nyári vers tudjuk, hogy nyár van.

Megközelítés: Te és a kutyák

Jaj a rádaggatott agaraknak, jaj a leszakíthatatlanoknak!
Véres szájukban a cafatokká mart nadrág szagos füveket
lobogtat.

Nem menekülhetnek, hozzádkötődtek,
mint Mózes a kőtáblákhoz, parancsolatokhoz,
fogva tartod őket és fogva tartanak!
Eggyéváltok, mint a gőgös anyaszentegyház és a lelki
pilóták szövetsége! -

és felhőtlen egységeitekben kiszőkült leánykák lelik
együgyű örömeiket,
úgy is, mint a varázslatok egyszerű népe,
úgy is, mint a példabeszédek balgatatag bölcsei, útszéli
prófétái.

Ó, összetartozás vonzása, tömörülő szabadság!
Nem rázhatod le a kutyákat, bárha véredet nyalják:
találkozott - ő mily nagyszerű - felszíneden a két
félszabadság,
kiteljesülsz, mint Bosch képein a világ,
vonalaid minden irányban kiterjeszthetők, mint az ujjak -
egész vagy: t e s a k u t y á k.

Boldogságod betölti egyre szélesülő meződet,
belengi a rád származott föld virágait és madarait.
Itthon vagy, nincs aki korlátozna kiegészült lényedben:
menetelhetsz, szerethetsz, dolgozhatsz - akármi!

De jaj a rádaggatott agaraknak, jaj a
leszakíthatatlanoknak! -
ha simogatod őket, halkán dorombolj!

Igen, Homérosz!

(a balkáni háborúkra)

kimart szegélyű tél
az emlékezet határán
eltévedtek a jegenyék
havas a szivárvány

nem mondhat semmit
minden elfagyott
kenyérhez illő álmok és napok

előtte a patanyomok
farkashoz imádkoznak
foltok vaksága mezejében
leszakadt ajtók viharoznak

Ékírás egy elfeledett táblán

a holdon: nyolc madár -
a körben: zörgő csontú nyár;
a végtelen: üres pohár.

nincs válasz.
nem is kérdezik.
vérző kezek a vásznon.

csak halál van.
de az - mint tudjuk - három.

Melegsünk, mint a favágók

Otthontalanná vált a csend,
kiáltássá a szégyen.

Menekülnek
az elgyötört galambok
a jelképpé dermedt
olajágról.

Meneküljenek is!

Ropog a máglya,
melegsünk, mint a favágók,
a dérről lepottintott rönkökre telepedve.

Illan a perc,
mint a jószagú karácsony;
pernye, üszök fölött,
a szikrák magasában
formálódnak
a pontosan mondható szavak -
együtt vagyunk,
emeld a poharad!

Gyönyörű telem

a farsang véget ér
a lámpát kicserélik -
micsoda tűz lobog
a hótakarta égig!

vitórlák vásznai
terülnek ki a jégen -
tombol a böjti szél
fagyerdő lángol kéken.

jól tudom nem is nézem -
Keszthely felett az égen
nem a Nap izzik már
de téli fényességem!

Zene

az óra megbolondult
a vándorok
a keresztúton megálltak
építeni kéne egy várat
a seregélyek
szőlőhegyre találtak madárijesztők bánata
töltötte meg a tájat
a szőlősorok
hiába futottak fel a csúcsig a tenger
elvonult a Nap lenyugszik
estére jár
csendet ígérnek a fák csendet a tárgyak
egy kósza cigány muzsikál
felszabadult inakkal húzza-húzza
nem jár a vonó
az akácos útra
felszáll a bíborbarna
égig az ébredő Vénusz kötényéig
vijjogó
örömben fürdik
hallgatnak a
seregélyek
hallgatnak a megszárt fények a tűzrakók
arcán fáradt mosoly pihen
míg az ágak
ropogása megszűnik
visszabillen
ritmusába
az idő de meg nem áll
vándorok nem raknak várat
seregélyek nem zabálnak
a cigány sem muzsikálgat
szóra szó hull szóra szó

Pillanatok

1. (Igen.)

ikreket szült a dialektika:
a sárkányhoz harmadik királyfit.
(bűvös kard múltja végül is a szemfog.)
az atombombán sem csodálkozunk.

2. (Nem.)

jólápoltság szabadság frissen sült kenyér
a szemfogak józan szövetsége a fénnyel
utcahosszat kidobolt álmok
virágzások a március telében
a gombamódra szaporodó táncok
eltáncolt kancsal igaztalanságok
kimért óvóhely-négyzetdeciméterek
a hazugságból egyre szebb szelet -

3. (Medvedal.)

vasmedve babrál a kilincsen
szegénységünk ma nem vadít
világváltó álmunk még nincsen
ne viseld máris ráncait

a városokból kiszakadtak
a fegyelmet tartó szemfogak
rugdal a csend az idő gazdag
húsából sorsunk egy falat

Szerelmesvers

fecskéket szórnak a tavaszba
szelekkel borzas reggelek
szétröppennek a zendülésben
kőre kő itt maradok veled

ígéretem mit tegyek
látom elúszó szemedet
betérnek hozzám madarak
betérnek hozzád tengerek

Elégia, darazsakkal

Kit keresek a délutánban?
Alvó önmagamát?
Elvesztett szerelmemet,
meggyűlölt csodáival?
Vagy a jövőmet keresem tán,
a vereségektől megrakottat
egy győzelem fényében?

Csend van. És napfény-szigetek
úsznak szememben.
Eltűnődöm: be kéne fejezni
szépen ezt a verset...
Valami frappáns választ
a kérdésekre, s lefeküdhetek.
Hogyan törölhetném ki
Ezt a négy kérdőjelet? (Ötöt.)
Két darázs zümmög.
Csodálatos, szédült délután van.
Szeretőmre gondolok,
de nem vár rám az ágyban.

És láttad-e

ha megfordulsz utána a téren
ne gondold hogy tiéd még
csak emlék
igen
olyan emlék
amelybe nem jó fogózni
szomorú
keserű
emlékszem a kőbányai
gyógyszergyárban
oximetilt lapátoltunk
az volt ilyen
emlék-keserű
és láttad-e
hogy nem mosolyog vissza
és riadt
bár szemeiben mosakszik
a nap
és szavai is tündöklőek
égő szárnyú
piros madarak
ha megfordulsz utána a téren

Utószó

holnap reggel már háború lesz
nem gyönyörködhetsz a hajamban

asztalunkra dér ül
szemünkbe félelem
megfeledkezünk a szerelemről
az ünnepnapokról

te szorgalmasan olvasod
a hadijelentéseket
én egy szombat délután
hősi halott leszek

és amikor férjhez mégy
elégeted a leveleket
a szitakötő-szárnyú szélről
leakasztott vereségekkel
trágár győzelmi énekekkel
összefűzve
hétfő lesz úgy hiszem

és holnap már háború lesz
és holnap már nem gyönyörködsz hajamban
és asztalunkra dér ül
és a szemünkbe félelem

Kapunk elé állnak

választottam néked fodor fehér felhőt
eget beborítót csendet bokrosítót
választottam néked szép fényes csillagot
kényes sugarával átdöfte a felhőt
választottam néked görgő teliholdat
sík utat hengerelt az éj közepébe

mit tettél a holddal kalácsra cserélted
foszlós friss kalácsra húsvét asztaláról
mi lett a felhővel mint egy öreg paplan
hever ágyad mellett örökre lerúgva
mivé lett a csillag törött tükördarab
próbálja arcodat újra összerakni

jaj a hengerelt út a magány egében
hová vezet engem hová vezet téged
a csend bokraiban zöld tűz rakott fészket
a fényes sugáron felszúrt kék bogarak
suttogó jég-árnyak kísérnek bennünket
bálványos félelmek kapunk elé állnak

választottam néked fodor fehér felhőt
szomorú-szürkévé színezték az évek
választottam néked szép fényes csillagot
éjed homlokzatán vakok az ablakok
választottam néked görgő teliholdat
őrzöm emlékét még pedig nem lesz holnap

Semmiségeket

semmiségeket igen csak semmiségeket
nincs már a versben helye a világnak
ártatlan állatok sorakoznak háttal a csodának
semmiségeket igen csak semmiségeket

a vágóhidak álszent világa vesz körül
más teszi meg helyettem ami kényszerű
övé a munka tervszerű enyém cinkosé a derű
míg asztalom keresztény módra felterül

semmiségeket igen csak semmiségeket
nincs már a versben helye a csodának
ártatlan állatok sorakoznak háttal a halálnak
semmiségeket igen csak semmiségeket

születésem halálom sorsom megfejthetetlen
ülök naptépte parton szemben a szerelemmel
körben a víz a keszthelyi hegyek s e percben
egy hajó köt ki némán nincsen rajta ember

semmiségeket igen csak semmiségeket
nincs már a versben helye a halálnak
ártatlan állatok sorakoznak háttal a világnak
semmiségeket igen csak semmiségeket

Váratlan vers a karácsonyról (*idill*)

végül a szombat a vasárnap s máris itt van az ünnep
örülhetsz mint a gyerekek ma talán meg sem ütnek
ma talán enni kapsz mint a nagyasszonyok kutyái
talán meg is melegedhetsz és gönc jut rád akármi

a téren állsz reklámárnyékban már ott a nagy fenyő
mindenkié lesz de te tudod csak öltöztethető
cukros hazugság védjegye ez a név ez az előkelő
másra saját glóriás este vár hamis vagy lélekemelő

nem lophatsz bárkitől a mindenki karácsonyfája alatt
ma elfogadod amit visszalökött sóvárgásod elől a harag
imát mormolsz valami filmben láttad hogy megy ez
bádogdobozban a szökőkút az alkalmi kereszt

végül a szombat a vasárnap s máris itt van az ünnep
örülhetsz mint a gyerekek ma talán meg sem ütnek
ma talán enni kapsz és szállást is klórszagú priccsen
hajtogatod itt van a karácsony de tudod nincsen nincsen

Létezik: kő

Lásd: könnyen tudnék nevet adni
e földre-borult arcú kőnek,
nevezném múltnak, málló időnek,
emléknek is, de mind e talmi
csillogású szép, steril nevek
elfednék a nyárhold-tiszta lényeket;
e kő: az idő és tér hulladéka,
az anyag nyugvó értelmű része,
de nyugalma utal az egészre,
létezik; jelképe, bizonyítéka
önnön hasznának, kezünk örömének
ajánlkozik: építsünk vagy zúzzunk vele;
lesz, ki házának hívja, lesz, ki fegyverének.

Pasztorál

Bizony, kiürült a versek kosara.
Hová mehetnénk? Elmegyünk haza.
Fölöttünk felhők, felhők fölött a Nap.
S madár mindenütt. Lelőtt madarak.

CSILLAGPOR

Capriccio

üresen hagyom
ezt a poharat
belészáradt
az ittas alkonyat -
gondokra száll a pókfonál
nyár volt
dehogy
még itt a nyár
delet himbál egy szalmaszál

Kláris

1 (bejártam földemet)
északon a félrevert harangok
keleten a botladozó szív
nyugaton az alkonyi madárszó
délen a szerelem egy mozdulata

2.

madár szól:
virradati szél oltja a holdat

3. (követni fogsz)

gömb	k o s á r	tömb
mb	z u h a n á s	mb
mb	ir-ga-lom	mb
mb	csattan	mb
mb	villan	mb
mb	és	mb

4.

kő kőhöz
csont a csonthoz

Vasco Popa harangoz

micsoda fény volt
micsoda

lángok közül vicsorít rád
Illíria fogsora

csont csonthoz
kő a kőhöz

5.

írhattam volna indulót idáig
számszerint kilencszázkilencet
de a forradalmak maguk szülik a dalt
s a katonák régi marsokra menetelnek

6.

az ablakommal szemben vaskerítés
a vaskerítés mögött jázminok
töltekeznek az illatukkal
gonosz szél forog
holdfény cikkann a jéghegynyi
magányon
jázminillat rázza
rázza a vaskerítést

7.

bordalaimnak érlelem ízét
kevés az ősz a karcos ősi kép

8. (Pilinszky-évfordulóra)

éber kövek a tűzforró patakban
diszkrét tömegre száradó napok
kioltottad a kriptában a mécset
holnapig biztos életben vagyok

9.

bükkfa parazsán cseppre csepp
ökör forog a nyárson
lehull az éj a nyútt kabát
nincs aki kiáltson

10.

a sarkon kék kabátban
az ősz harmonikázik
sapkájába a szelek
szórják az arany levelet
fölötte ázik-fázik
egy elképedt madárdal

11. (csak sorok)

Csak sorok nem harcosok
Sorakoznak egymás után
És énekelnek karcosan sután
de ugye jó hogy csak ők

12.

fecskéim félelmében
macskállik a nyár

13. (az előbbi, másképpen)

fürdök fecskéim félelmében
macska jár

14.

élünk mint eltévedt városi kakas-szó
a kőbemetszett Duna-parton

15.

már nem a fáé
még nem a sáré
most szabad

16. (március)

ködbimbókká szelídül a fagy
jégrácsos ég alá feküdtem
reggel mellettem ébred a tavasz
a fűben körül harangok alszanak

17. (Judit álmodik)

Judit álmodik a kövekkel
a széllel és a szerelemmel
arcán virágok tánca lebben
testén az öröm őgyeleg
egyszer velem is álmodott már
de felriadt

18. (szerelem)

a földredobott virágcsokrot
földíszítem tested szagával

19. (Jó éjszakát, fiúk!)

medvéim mélyen alszanak
a csend is barlangmélyi
holnapi hangját álmodja már
fejük felett a vasrvert harang

20.

tilos-magad halálíg tartod
csillag vagy

21.

Szemünkben kérkedő-friss a szabadság.
Várom, hogy koronám végre elkobozzák.
Nincs múlt mögöttem: nem őriz hatalom.
Nem értem, mit kéne még bevallanom.

22.

patanyomok a tiszta hóban
Isten lova járja a temetőt
felnyerít lefut egy korai csillag
már szügyéig ér a hó már nincs is itt

23.

szó Hamlet szó szó szó
mi Hamlet mi mi mi
dó Hamlet dó dó bizony

II/24. (Micsoda madár)

itt billeg ablakomban: fekete a tolla
sárga csőrén sugárnyi tavasz
szól is szólít: kéri a jussát
jégcsimbókos telekre fűtül: éhes

Kiegészítés

Erzsike néma: így született.
Apja a pajtagerendán.
Anyja a temető kapujában.
Türelmetlen rúgják a jászolt:
A lovak tegnap óta nem ettek.

Széna zizeg: a Cirmos
Boldog pofával hoz egy egeret.
Erzsike néma: így született.

Muszter

fekete négyszög:
a ház.
gyerekkorom:
apró gömbök
gurulnak a falhoz.
kiáltás:
az emlékezet bezárul
akár a ház.
a golyók túlgurulnak az eszméleten.
visszajátszás.

Tűnő erdőmben

gödrök acélos göbös évek
szénpor havában szélfűtta nyomom
tűnő erdőmben őzek bújnak
nem futnak nem nem sohasem futnak

Szél ez...

szél ez erdők hegyek szele
feküdj le kinn a farkasok
a reggel oly bizonytalan
ágak ropognak -
nem terád
vasra alkuszik a fagy

Emlékkönyvbe

alkonyodott
lehúzták az üzletek rolóit
a kávéházi zenekarok
csiholták már a nótát

Orpheusz vállára vetvén lantját
lesétált a Dunához

horgonyt vetett az éjszaka
kigyúltak az álcázott narancsfák

Hiába forгатom

A kapukat befalazták
A mesterek kezében ólom -

Nincs kivel megosszam
Kenyeremet és arcomat -

A szolid jelképek sorából
A szivárványt kiemelték -

(Kihegyezett nyársam végén
Hiába forгатom a csöndet -)

Kerekedik

kanyarodik kerekedik
fényesedik kényesedik
csodák bokra bíboran

feketéből feketébe
hajlik ága üreg-égbe
ország pora beborít

csomósodik görcsösödik
csorbul csonton gyöngyön fordul
egy szó villan hidegen

Régi dal

most november van
szeles hideg az ének

elhagyom a kővévált erdőt
elébefutok a télnek

dörgő tájakon át megyek
nem tudhatom hogy várnak

őrzik-e még a konok ősök
csontjukból emelt palotámat

Füstjelek

erdőtüzek unokái a fagyban,
a még vértelen időben:
az összekotort lomha avarban
bujkálnak csitri lángok,
füstjeleik a szélfúttá földek
bokrait-fáit beborítják -
fiaink a kardot akarják,
kinyújtott kezükben készülő sújtás.

New Age

léten kívüli térben
pereg vissza
vissza az idő
téren kívüli létem
örök csöndje
zárt tavaszi kő

Biedermeier

Artúr! - szólt
(még nem kapott
az oldalára huzatot) -
ma táncórát adok!
Így cifrázták a Bourbonok.
Engedd már,
mielőtt kihalok.

Családi kör

Jól él a sündisznó
a tükörfényes fürdőszobában.
Hajnali avarról nem álmodhat:
a válogatott platánlevelek közt
sampiongomba és pácolt egér.
Óvó tekintetek fényesítik
a szükségtelen tüske-erdőt.
Jaj, csak rá ne lépj!
Holnap, Károly, meg kéne borotválnod.

Hol nem volt

a királylány
cukrozott diót rágsál -

nem tudja még:
megszületett a sárkány.

egy kisfiú a rónán
száraz kórókat szabdal.

vézna szél motoszkál
a nagy lukas kalapban.

Hívogató

Micsoda nyár volt!
A barackos
vérét vesztve holdra szállt -

A facsemeték kórusához
egy félnótás tölgyfa orgonált.
Táncolt a világ, fű a fűvel!
A szellő?
Virág-koronásan!
Részeg kölykök szeretkeztek
a napra pendülő búzában,
villogó combjuk harsogott...
Micsoda nyár volt! Mit tudod...

Nem bánom, ha nem hiszed,
a traktor Bachot énekelt,
kutyák kísérték, egész falka,
mind ráhibázott a hangra!
A villanyoszlopok sora
fáklyasor volt éjszaka:
kormos mind, akár az ördög...
...Egyszer el kell velem jönnöd,
meg kell nézned ezt a bált...
Micsoda nyár volt!
Én ne tudnám?
A barackos holdra szállt -

Éjféli

a hold ma nem látható
ezen az ablakszemen keresztül
így én sem vagyok látható
ma a holdról

Várlak

ha gyilkos ködbe tévedsz
ama sűrűbe érve
ha erőd üszke roskad
fogytán csillagod fénye
ha kilenc táncos tánca
nem ígéz dobbantásra
ha a zöld madárnak
biceg a járása
ha már nincs kenyered
s neved a magányra

Telelő

kiürül arcom
mint az aranybányák
elhagynak kedves szavaim
készülődő nagy időknek híján
bajlódom telelőm
szűk parancsain
szoborrá önthet meggyalázhat
kamaszvigyorú hit
körül az erdő
nincs hiánya
csak én nem vagyok itt

1972

Blues

húgomnál árvább
verocska
csúnya lány
kopogtatok
mintha völgy visszhangozna
kopogtatok
megáll a pléhkanál
KI AZ? (ki az?)
a traktorosnak
eltraktorozgat
a költőnek
okos
akárki mondom
verocska kedves
és nincs
és nincs húgom

Elrontott haiku

gondolkodom
nyitva a kalitka
ritka madarat kap
hajnalomtól az isten

Három lélegzet

Ezek nem versek itt fiúk
Ezek csak voltak versek
Ezek nem hetyke dallamok
Ezek csak árva csontok
...
ezek nem versek fiúk
ezek csak voltak
ezek nem dallamok
ezek csak csontok
...
ezek nem versek
csak voltak
nem
csak csontok
á

Szombaton bál van

csigabiga-várban ott lakik a hajdú

poharas társam

bajsza két hegyére két királylányt

tűzött

kő-koronásan

táncolunk

táncolunk

estélig nyár van

csigabiga-várban szombaton bál van

rőzsekoszorú

lángot vet a hajdú bőrig ég a bajsza

derűre ború

táncolunk

táncolunk

szép ha szomorú...

Ünnepre

sárgarépák díszmenete: vasárnap

fekszem kitakart mezőiden

szép húgom: koraesték nyugalma

kibontott hajad megsimítom

maradjunk együtt: a fillér előtt

nincs irgalom csak a szavakban

csendgöröngyök verik ki ablakunkat:

szél elé kongatnak az adventi fák

HÁZUNK HORZSAKÖBŐL

Fivéreink

aki elmegy: görcsös botot szorongat
aki marad: kolompot kongat
aki elmegy: vállán viszi a földet
aki marad: dolgába görnyed
aki elmegy: nappal-holddal világol
aki marad: magában lángol

Áll a fal

pillád rebben
este van
tépett madár a versben
sikolyt se hallasz
áll a fal
a láthatatlan kertben

Már nem kötöz le

(Csoóri Sándornak)

Titkaid égbe ragadják a madarak
nekünk csak az életed marad
Felfalhatunk mi haszna
az erőd más korokra száll
vibrál a csönd előszobádban
s visszafordul a halál
Megszólítod a névtelen világot
s bár észre nem veszed
piros bogárkák röpködnek föléd
s magukkal viszik a szemed
Még bokrosodik félelmünk de téged
már nem kötözhet le a sár
a mindenség pilótája vagy
rongyos pöreink közt
nehezen tanuljuk
jövendő törvénnyel viselő szavad

Nem terít ünnepi asztalt
rádhagyott közös hazánk
Horzsakőből épült házunk
függönye vaksi rózseláng

1972

Félbehagyott mondatok

de szép volt az a délután
a zászlók
nem szóltál kivirágzott
arcunkon a
fekete lett a város egy gondolattól
pedig az este
*az nem lehet hogy ész erő
és oly szent akarat*
hiába a hatalom havat hord
homlokunkra és a gőz
őzekről beszélek inkább jégcsapos
erdőszéli házban ahová

Fehér tollak

(Csoóri Sándornak)

romokra cifraszűrt terít a nevedben
derest bitót is ácsol
a magyar mosolyba bújt labanc
néped nyúzza a Nép nevében
s véli tőled jött (persze!) a parancs
a horzsakőből emelt falak közt
bélyeggel jár ki emelte a falat
az új szövetség vesztese
megint a közmagyar marad
fehér tollak kakastollak
úri lakájok zsonganak
mi közük hozzád használnak csak
mint sakál a fényes szemfogát
ne add a júdás-szájúaknak
a mindönknek járó új hazát

1994

m-ORATÓRIUM

1.

ezen a romos sík mezőn
az ének földbe roskad
csoportok állnak itt meg ott
hallom őket félcsöndben vannak
dolgát teszi a vakond

az alagutak a seholsincs házak
alapfalánál megbicsaklanak
nem látsz semmit a katasztrófák
már nem a felszínen zajlanak
itt csak a süketek tánca

arctalan minden csoport vagy
befelé nőtt az arcuk
a puszta ország kénszaga
virágot ígéz rajtuk
bár vakok formára színre

a katedrális erre volt
kirajzolódik só közt a nyom
volt hát erre gondolsz lehet
s mondani rá még megvan valahol
bár gondolatra szóra nincs agyuk

ez itt a föld födetlenül
az ember idegen jó ha vendég
a bénák most mintha birtokukba vennék
de mi épülne estére ledül
ugye Kőműves Kelemen emlék-
szel arra s a véka aranyadra
de ők már nem hajolnak újra kőért
szemük helyén varázsgömb képernyőként
belső adást vetít az sose gyatra
nem moccannak másért hazáért nőkért

erő mégis erő amit nem ismerek
a porrá lett világ tanúsítja létét

2.

Talán pálinkát kíván valami bűszet.
Inkább a borral próbálkoznék.
Én unom ezt a félnyers társaságot
magával jobban meglennék. Tudom
kedveskedik. Nem istenemre próbálja ki.
Az arisztokrácia nem ilyen én tapasztal-
tam. Az arisztokrácia szegény. Szerényt
akartál bocsánat akart mondani. Dehogy
ám maradhat a tegezésnél. Szervusz.

Szia. Hát megvagyunk. A szegénységre
visszatérve: bizonyhát a gazdagok ma
csöppet sem arisztokraták. Én bírom
Biberachot. No jó de lásd be ő
aztán csupán. Persze jól van. Nézd a
palotást. Táncolni nem tudok.
Hát hogy jön ez ide. Ja nézem őt
lám lám eljött Erzsébet asszony.
Keressünk valami csendes helyet. Ott
hátsó. Az oszlop megett. Mi az hogy
megett - hű de fennkölt. Az is baj.
Megcsókolhatsz. Csak a hajamra vigyázz.

3.

Ez a vers rossz barátom. Belátom.
Jobb rossz versben jókat írni, mint
Jóban rosszakat. Ez paradoxon s
Rád nem is illik. Rosszat írsz rosszban.
Úgy bizony. S az az én söröm. Már
Megbocsáss a múltkor. A múltkor borom
Volt. S neked jobb verseid. Belátom.
Ti mit kerestek itt. Csak félreültünk.
Őt persze nem kell bemutatnom. Ő a
Mester. Éppen tönkretesz. Ki kit.
Írj valamit az arisztokrátákról. Az
Igaziakról persze. Itt dől a pénzről
a latrinák szaga. Ez nem a mi bálunk.
Nem is hirdette senki hogy az. Dehogynem.
Tán a verses báli meghívót nem te írtad.
De Mester. Hadd citáljam. Megszégyenítesz.
Én is szeretném hallani. Ne kéresd magad.
Én ki nem mondom egyetlen betűjét sem.
Hangját te marha ti meg figyeljétek.
Ez a reklám helye. Heje-huja.
Ne ökörködj. Benne lesz összes műveidben.
Ezekből doktorálnak. Inkább táncolni mennék.
Jó hogy az utolsósort zárójelbe tetted. Az
Szégyenletes. Persze az egész az. Egy kötetért
Nem fizetnek ennyit. Na látod. Mindhalálig
Titok legyen. Titok lesz mondta Findlay.
Hülye vagy. Naná. Majd értelmes ezeknek.

4.

Rezzen az erdő zendül a tölgy
Gyöngyöz a pille varázslat
Ülj le a fűre alkonyodik
Másra már másra vadásznak

5.

Most varázsolni fogunk. Kegyetlen lesz, de maradjatok.

Húzd középre a rostélyt, tégy rá a faszénből. Fújd!

Izzik-e már?

Szórd bele ezt a fehér port.

Mondhatjátok utánam:

*szél a széllal hadra támad
csillag táncol üreg-ében
vizek futnak hull az állat
vér csorog a kihűlt égen
csillog a kés Széth kezében
bronz a bronzon megorzongat*

Ezt a badar szöveget! Mire jó ez? Akárki figyel, kiröhög!

Széth nem. Már villan a bronzkés. Látod a füstben az áldozatot?

Én vagyok az! Dehogyan: te lehetsz csak. Jaj, megölik, nézd!

Így. Te varázsolni akartál.

olyan hatal

most makat
szabadítok rád

amelyeket csak az ősi

Ó B
Ö
L
C
S
E
K

tudtak

meg zni

zabolá

a

lelkük árán

Holmi bűvészmutatványok

gyermeteg vagy varietébe illő

sorozatára vártál? Hűha, ez igen -
gyere kapjunk be valamit a szünetben...

mondd hol az Isten

a sikoltás magasában

visszhangos pusztá a tér

Miért varázsolunk? Mi a célja? S értelme van-e?

Adj neki, s lesz - én mondom az ősi ígéket.

Kívánság lehet... Ó nem a gyermekkorod Mikulása előtt állsz.

Jóslat? Igen. Értem.

6.

Az országnak harmada elédtoppan a dalból.

Frontok nyílnak minden utcasarkon a te fiad harcol.

Szabadságból szabják adósságod leplét.

Nem a szót vonják el csak a szavak lelkét.

Zsarnokok zsarnokot koronázni készek.

Imbolyog a világ nem a hajó részeg.
Mi meg varázsolkodunk:

7.

mikor hajdan
egymásra uszultak
szeretettel
hívják

mikor mennék
barátaim elé
hadparancsot
írják

mikor megyek
Galícia felé
még a fák is
sírják

1993

Körben állnak

az úton mint korai tavaszban
tócsákban hemperg a hajnal
tükörcserepek - jól tudod
alszanak még a városok
vackukon mind a vándorok
álmukban hó hull

hó hull álmukban jól tudod
alszanak mind a városok
tükörcserép - vérfoltos élek
esténktől mocskos halkul az ének
ismét körben állnak a vénék

Vers egy platánlevélre

az ember a nyitott ajtóhoz
siet
mi várható a tisztántartott
percben
kézfogások az őszrehajló
kertben
kézfogások közt haldoklik a
liget

a lámpa fénye avarombra
hull
benn pára jelzi a terített
teát
a vendég csendes hosszú volt
az út
a vendég csendes tűnődni
tanul

az ablak rácsalan benéz
a szél
a postaládán kósza ritmus
ébred
asszony találja a megbeszél
étket
asszony találja a haja
hófehér

„A közelítő tél”

lefoszlik rólam, itt *hagy* a haza.
állok a kellős közepén:
nincs hozzám szava.

hűségem,
                    büszkeségem
                                    előtte hever;

használhatatlan,
                    nem emeli fel.

nem otthon, Európa
                                    csak nekem deres:
e talpalatnyi föld immár semleges.
sírhelynyi sincs,
                    nem temetkezhettek bele.

hull porrá -
                    s fújja, szétteríti,
mindőtökre íme szétteríti

az irgalmatlan tél szele

Elköszönő

nem ismerem még
az egyes szám negyedik személyt
pedig a beavatás
csak tőle(?) várható -

csengetnek
velem is történik a világ
s bennem is
látod most elered a hó

Változat

és maradt a gömbalak
maradt a körbejárható nap

friss füvet kaszálnak
a kényes kiscsikóknak

maradt az univerzum
maradt az ősrobbanás

csend van a réteken
csend vagy valami más

Földetérő

csomagolnak vendégeid:
kiürül szemed.

hová száműzték szép szavadból
az örvénylő szelet?

kabátban jársz, mosolytalan,
elmerült hajókra vársz -

kifelé tartasz életedből, s
nem kísér falkástul a gyász.

kiért szaladnál? visszafordulsz.
kapuk előtt a fagy.

boronálják múltad friss vetését
földetérő szelíd madarak.

Tükörrel, virággal

Tudd: távolba tekint, aki rád néz, érzi a holnap
Csendjét, látja a félelem ajtaja most alig őrzi
Védeni méltó emberi kincseimet, csak a póre
Életet és a tiszta halált hagyom őrizetében:
Mert az a végső! Látod-e, gyáva vagyok, de csak eddig.

Tükröm vagy. Aki rád néz, messzire lát, ahová te
És én: látjuk a holnaputáni győztesek arcát.
Tudjuk: a félelem évtizedének a vége mikor lesz.
Tudjuk: a már nem csak dacosan, hanem egyszerű módon,
Így, természetesen felemelt fejek évei jönnek.
Addig csontból a mész, igazunkból a csont ki ne fogyjon.
Vidd hát azt a virágot, emeld magasabbra, vigyázz rá!

Eliot úr nyakkendője

Seymouron nem fog semmi tilalom
Olajba mártja a nyakkendőket
S egy koponyára mázol jeleket
Végülis mindegy fehér fekete
Hangszál ébred a kihalt mezőn
S a csontok közt halvány estike
A mester hallgatag kimért a lépte
Gyökérbe tönkbe nem botolhat
Sárkányfogak a múltban úsznak
Seymouron nem fog átok jó tanács
Görbe botjára mint érdemes zászlót
Felköti nyakkendői rongyosabbját
Szél támad mert a szélnek jöni kell
A tenger rákiált a partra érkezőkre
Hivallgó vitorlák ki-kinyerítene
A csorba szélű bögre megtelik
A pipák is rendre megtömődnek
Pedig hát lélektelen ez az este is
A sérült koponyán a föld térképe
Terpeszkedik Jaj Seymour tudja-e
Micsoda foltot ejtett az avas olaj
A kihült mező elnyelné a tengert
Eliot úr feltápaszkodik sálat köt
Nyakravalóit Seymourra hagyja
Írásban is ha majd ügyvédet ér
Nincs kedve semmihez mogorva
Egy ezredvégi fogadásra tart
Nyakkendőtlén nahát súgják a lédik
Seymour most gondban van a síkos
Koponya kigördül megáll az asztalon

Csöndes óda Juhász Ferencnek

Barátodnak neveztél, ismeretlen világok együtt-felfedezői
lehetnénk: de Te mindenki előtt bejártad az összes szigetet.
Téged csak csodálni lehet, szeretni, nem szeretni, mint Istent
vagy a káposztás rétest a délzalai délutánban a szőlőhegyen,
vagy a láthatatlan szeretőket a visszhangos kápolnák hidegében
az oltár előtt. Kitárt szívvel és összezárt zúzos combközökkel.
Nem feledhetem: csillag-futásod zengő zenitjén meg se láttál,
S én nem mertem orcád tengerszemére csálé hajómmal beevezni,
Mert tudtam én, mint tudta más is, ki mondta s ki titkolja mindhalálig
Csönd-virág-förgeteg-szívedbe egyszerre fér el minden másik:
Minden idő-hajós, minden medúza-agyú ismert és ismeretlen.
Mert Ady Endre testvéreként újíttottad meg a verset, a magyart,
S a nyelvet is, mint a ködbe vesző Kazinczy és a ködöt keverő Bugát,
Ki látja most, kérdezd meg a vers-tudó virágot lépő leányt,
Nincs bátor, aki félsz ítéletét szembesítené a holnapi tiszta ésszel!
Sírunkban hallgatunk majd. Márványban vagy leöntve mésszel,
Utódaink, a boldog boldogtalanok ránk nyitják a még élő Napot.
Téged találnak csak: csontváz-erdőből kiszakadt szarvasbika-szörnyet.
Csodálnak-e vagy újra eltemetnek. Nem tudom. De tisztelegnek.
Azaz: halkan köszönnék. Talán - ki tudja? - magyarul köszönnék.

Játékaim

a körben görbe bögre
a kockában huzat
világít isten gömbje
szítál a kábulat

szent esküvések kongnak
csorba tál fenn forog
csomósodnak a térben
időzített fagyok

kapaszkodnék a szélbe
de földre hull velem
a süppedő hasámban
szorong a szerelem

csontom követ terem csak
színes hideg követ
csupasz beretva-hídon
éhes sárkány követ

Télvégi zsoltár-töredék

uram te olvasztod meg a havakat
s te adsz a gyorsfutású folyóknak medret
uram adsz-é nekem utat a télvégi csendben
s vezet-é majd az az út innen amoda

madarakkal díszíted a feszülő fákat
daluk felpántlikázza az enyhülő szelet
uram lesz-é az énekemnek élő tavasza
vagy maradunk a télben télben mindörökké

Miatyánk

havas ágra ül az isten
nem didereg arca nincsen
virágsujtás nő szívéből
kardot teremt és belédől

FEKETE CSILLAGOK

Nyolc sor az ébredő halálhoz

a parti ház beomlott
üres a déli asztag
erődben apró patkány
ül éber lakodalmat
nincs idő többre másra
nyüzsög az ősi állat
találhat utat hozzád
azazhogym rád találhat

Üzenet Estragonnak

fekete kötés
a vérző ágú kereszten -
arcnélküli madonnák
hollócsapat a tölgyön -
körös-körül ápolt bánatok
ágrólszakadt szerelmes állatok -
nem lép elő a varázsló
ez még a te tavaszod
ma még nem jönnek érted -
holnapig a tiédek
csontbalták tiszta szuronyok
hajnalból hasított vérték -

Götz utolsó esküje

körök
a barna test szegélyén

alvadt rögök
a tettek mélyén -
kolompoló bolondok kardraszegezett sorsok

az úton: isten hiánya
az égen: vénusz magánya

a hideg szélben jóledzett sereg.
    férfiak.
    nők.
    gyermekek.

(a kristály fordul: nem ragyog)

homlokukon a csillagok
testvértüzek.

Fekete csillagok

Micsoda látomások
a világ összesűrűsödik
üvöltő angyalok dobálóznak
a parancsolatok szikláival

A nők a test értelmes harmóniáját
belezengik az összefüggéstelenbe
átkaikat szórják a próféták
virág nő a szerelem ágyékából

Micsoda világ
Látszat-facsonkok a múlt vitézei
angyali orgonaszó tudd nem akadály az ég
vergődő csend a napba zárva

Borzolt idegeinket fájdalmainkat
tanúságos-szép vonalakká éled át
Már felelős vagy a világért
fekete csillagok gyúlnak arcodon

Vázlat

meghalt Németh Endre vagy
csak elvitték az ufók
ül most a hideg csillagon
hőrből valami kakaót

morog körül néz kortyol egyet
mintha csak énrám várna ott
kivárja amíg odaérek
Istenről készít vázlatot

Találkozás a könyvtárban

Fábián Zoltán emlékének

kilép a könyvtornyok mögül
szemüvegét előre tolja rámnéz
na lássuk

hogyan is szól az erdő a síp
hogyan az elárvult kakasszó
s a félrevert harang
dudál-e még a gyár öt-negyvenötökör
felkapod-e a fejed ha sziréna szól
vagy sikoltás az autóutakról
le tudsz-e írni egy szántó parasztot
egy traktort vagy a patkoló kovácsot
láttál-e gyöngytyúkot
mekkora a cellád egy városrésznyi
vagy az a háromszor négyes panel
vagy a bőrdbe börtönöztek
kiszólsz a cirklin s naphimnusznek véled
pápua nyelven politizálsz
míg elvadul mögötted a kert
visszalép tornyai mögé bólint
utánanézek most megy le a nap
az óceán zúg partján a pálmák
s madarak igen az úrhajók alatt

Hej, Váci Miska!

Megmihályosodtál -
Mióta így fölénk emelt a gyász.
Vigyáznak rád a madarak,
Mint rájuk az ősz vigyáz.
Gőgös egymástól-felkentek
Átütő véred felitatják,
Mintha homok nyög:
Fuldokolnak a kövirózsák.
Ne bánd! Már rád irányozták
Bölcs lokátoraikat a bodzák.

Igazolatlanul

hiányzik: Ladányi
igazolatlanul

izzad egy másvilági ágyban
borszaga van
naná
de valaki

mi lesz nélküle lestrapált szerelmünkkel
a huzatos vagonok
borjúságával
mi lesz a széttépett zászló
ránkmaradt cafataival
- mi lesz most már velünk?

Fogdafolyosók neonjózansága
(nem menekülhet aki csillag)
igen
az marad csak
és a meghívó a korántsem gyanútlan
új Átreusztól
igen
a lakomára

A gyorsfénykép hátuljára

tartozás Verbőczy Antalnak

ez az idegbajos ősz
mint a leszerelővonat
nem tud kivirágozni
minden krizantém a temetőké:
pelyhez az első hó
heget hagy arcunkon a tél
hideg van
kölcsonként húszasból
hoznád az utolsó fröccsöt
belefagy a bor poharunkba
most már csak a december jön:
és december marad.

Hová?

hová
hófűvás sörényébe kapaszkodó fiúk
hová
tavasztalan ragyás sereg
hová
ködök fátylát csipkéző
riadt szemű keskeny vállúak
hová

ti dérütöttek
önkéntes gladiátor-csapat
hová
ezer csillagú éjszakai nyárba
miféle napsütésbe
hová
a szerelmen túlra
a kicsontozott magány szélmalmaiba
hová
a sürgönydrótok csatornáin túl
a meglelhetetlen óhazába
hová
az erdön túli időbe
a csontvázak mellkasából
süvítő jeges szélbe
hová
hibátlan-nevűek
üres arcú fehér menete
hová
barátaim

Nem üzensz

betonkerítés mögötte csonka oszlop
itt ez a szétázott levél
nem üzensz semmit élsz-e még a földön
kemény hideg van világol a tél
kenyér leszél hát persze kenyér

Maradjatok

ki mondta hogy a csodáknak kell a hely
üres a város
az ország
ne menjetek el
a csodák ha jönnek
beférnek két szívdobbanás közé
ne teremtetek helyet
hiányotok mint a tűzvész
kővé lesz a föld
a szív
kővé lesz az Isten

s a dermedt üres világnak
mi végre a csodák
mi végre
maradjatok hát
virágozzatok
virágozzatok magatoknak
mint a rétek és az erdők
virágozzatok nekünk
mint a kertek a terek és a temetők
a mi virágainkkal
most
igen
most és mindörökké

Hajnali ajtók

(Picasso halálakor)

Harlekin az utolsó táncát járja.
Tapsol: világ hull a holdvilágra.
Széttárja kezét: itt az éjszaka.

Pózna csúcsán tökharang-koponya:
átfúj rajta a szél, nem költözik bele csillag.
Körülötte bikák bámészkodnak,
szarvuk között villamos ívek.
Holdsarló a szügyükben.

Ünnep utáni éj.
Vagy még ünnep előtti?
Három muzsikus harsog.
Parázsborékok dagadnak, szétpattannak,
fázik a tökkolop a sugárözönben,
dobszó vacog -
aztán egy balladából
kipörög a lány, mosolya még reávall:
csípőjén tarka lánc - kétféle vasvirág.
Megérint és nem marad tovább,
a megnyergelt madárdal
kiröpíti a történelemből
(holnap pánok sípjainál melegszik),
szeme: kialudt vulkán.

Szégyenünk örzi csak.
s hiánya Guernicánál.

Harlekin az utolsó táncát járja.
Köpenye ráborul az éjszakára.
Mosolyog. Miért, hát mit csinálna?

Úgyis leszáll a fekete gömb.
Bíbor nedvekkkel álmodik a föld,
bolond, ki a halált körbejárja -
hajnali ajtók nyílnak a nyárba!

(Harlekin az örökké utolsót -
az utolsó táncot járja,)

Társak, volt társak

mi a fenét mondhatnék nektek
magamnak mondom a verset

                  vigasznak
                  szenvedésnek
s pót(persze!)cselekvésnek

                  de hát
ti mind ezt teszitek

mi a fenét mondhatnátok nekem
mormoltok magatok elé
                  (velem)

véres csatákban   szellem szerelem

Városok emléke

A kövek nem segítenek.
Ott állsz a sárga nyárban,
a fény börtönablakai alatt,
felszalagozott gyávaságban.

Nevedet, mint kiköpött csontot,
belepi a por és az idő,
nem búcsúztat szellő, se madár,
szétlőtt városok emléke szívükben
a csönd.

VÖDRE-SINCS VILÁG

Névjegy

és megbomoltak
bennem a hatok
nincs csillag
ha nem én helyettem

A holdkóros éjszakája

pusztuljon a korcs világűr
ha a padlófényes félhold
beléphet egy ruhaboltba
ahol éppen kis kurvákat
fürösztének csillagporba

Vegyeskor

a bordalok virágkorában
dohos homálytól ittasak a vének
repedt vonó alatt a dal vonyít
ködöt terít egész Világosig
s a köd fölött a kénes gőzön át
dereng a *königische* túlvilág
ahol az ég az Úr is színmagyar
na és danolhatunk mindannyian

Triptichon

négy sor a feledésről

néz rám: üres kút
vödre-sincs világ
valamit szól azazhogy
mégse mond semmit

másként:

valamit szól azazhogy
mondja a semmit
hamvad a gyertya
üres kútba hullik a szó

inkább így:

néz rám: hullik a szó
üres kútba fullad a fény
nem érti a vödre-sincs világot
úgy tesz, mintha élne: fél

Szép voltál

Üres levessel kezdődik a nyár.
A sárcipőkön tömbösült cement.
Napszúrás a megfelelő pillanatban.
Lábak csak lábak. Valami félrement.

Itt nincs kiválasztott. Marha vagy.
A mocsár ásít rád: légy engedelmes.
Méred lépteid súlyát. Alakulsz.
Szavakat próbálsz: szép voltál kedves.

Rövid a tél

decemberi dal Aragon kintornájára

hittél az utcakövekben záporuk izzott
most sűrű eső hull sarat dagaszt a láb
harangszó ingó ágain fényrózsa nyílott
most sűrű eső hull sarat dagaszt a láb
hozzák a füstölőt szívét a nagy halottnak
kitépvé felmutatják íme nem dobog tovább
hozzák a füstölőt szívét a nagy halottnak
akár az inkvizíció göbös fagyott hitükkel
köredős arcuk mosolytalan csak vánszorognak
akár az inkvizíció göbös fagyott hitükkel
értik már nem soká ünnep ez az ünnep
hiába kongat hosszan a rút tél reggel
értik már nem soká ünnep ez az ünnep
tökharang szól utánuk majd nagyheti kereplő
bár trikolorral a palota mellettük tüntet
tökharang szól utánuk majd nagyheti kereplő
kihasználnak minden lépést bizony búcsúznak
foszlik a lét rongy az örökre ráncmért gyeplő
kihasználnak minden lépést bizony búcsúznak
záporuk izzott ők hittek a kockaköveknek
halottas ingre öltve a páncélt maguknak is hazudnak
záporuk izzott ők hittek a kockaköveknek
támolyognak már a szörnyű oltalomban

minket e kegyes csürhe többé nem törhet meg
támolyognak már a szörnyű oltalomban
rövid a tél barátom izmosabb tavasz jó
a május forró a május újra robban
rövid a tél barátom izmosabb tavasz jó
csonttollú madár jósol kilencszázhatvannyolcban

Vers egy széttépett papírról

ne higgye senki:
mégis itt a tél.
köd van lucsok és renyhe hó
akár egy ronccsa lőtt mesében.

lovak árnyéka siklik a falon.
csendben vagyok.
ez itt az éden.
no csak. no lám.

és nem *csend*.
és nem *hó*.
és hogy lenne *halál*.

alig tél.

körben sárkányló varjúseregek.
mind károg, kiabál,
mind károg, felesel,
mind károg, károg.

él.

szép szép szép szép a fekete.
és még szebb a fehér.

Tíz sor egy balladáról

Egy korsó víz (a szarvasok forrásából)
természetesen jót tenne (amennyiben
hiszünk - tegyük fel hiszünk - a
szarvasok forrásában) tehát megmerített
korsónk megfosztjuk a csordakút
tehenek szemével áldott vizétől
s a szikkadó mezőről menekülve
a száraz cserépedénnyel kezünkben
keresni fogjuk az erdőt és a forrást
(amelyben - mint feltételeztük - hiszünk)

Közhelyek körforgalma

mostan virágoznak persze mindenk
a kéz a kézbe szinte belenő
az isten is velünk van gyerekek
a kéz a kézbe szinte belenő
az isten is velünk van gyerekek
a helyzet az úgy mondják kitűnő
az isten is velünk van gyerekek
a helyzet az úgy mondják kitűnő
új aratásra kifent kasza peng
a helyzet az úgy mondják kitűnő
új aratásra kifent kasza peng
mostan virágoznak persze mindenk

No csak no lám

nocsaknolám
aha
kat-tog a gyors-vo-nat
Máté
sza-lad haza
ho-vá?
hová sza-lad Máté hall-va a vonatot?
Máté szalad haza?
ez a ha-za?
rokkant sövény mögött
átokverttanya: üres mint a hóhér mosolya -
Má-té o-da sza-lad
hisz hova más-hova
mi-ért
nem áll
meg itt
a gyors-
vonat

Munkások reggele

versenymű vekkerekre
krr-csrr krr-csrr- krr-csrr
trtrtrtrtrtr
krr-csrr
viú-viú-viú-viú

brrrr brrrrr brrrrrr
csikrr csikrrr csikrrrr

ÖT ÓRA HALLGASSÁK MEG HÍREINKET
Krrr krrrr krrrrr
BRRRRRRR BRRRR BRRR kt

Vasárnap

1.
a vásár szélén
akár az allegóriákban
szentképet árul egy kufár
2.
a hét kihűlt mezőin
a tallózók kalászeit
nem bánja senki már
3.
kimerítjük a kútból
a legtisztább napot
4.
szegődött tündér batyujában
csörömpölnek a hatnapok

Burleszk

- rendszerváltás után -

Ha láttam volna őt a parkban
most érte mormolnék imát,
vagányt butát akár (mi mást?),
ha láttam volna őt a parkban!

De hát nem láttam őt a parkban,
nem mondok érte így imát.
mesék havát teríti ránk,
vakon bolyong egy régi dalban.

Mester! Hiányt ne láss e versben!
(Én sem láttam a parkban őt...)
Vakon bolyong a régi dalban,
magában őrzi tünt időnk.

Szép új világ

belőled él de nincs szava
álmatlan ősz a teste
a bronzból öntött éjszakát
előled eltemette

a nincsből ércharang hasad
a csend virága hervad
a láncra friss szél esküszik
és alkuszik a vert had

Örökösök

gondold meg:

szomorú szemű szerelem
emlékké hervad a dombon,
még felizzik az alkonyatban,
de már hamvára roskad az éj.

csendben vagyok:

volna bár szavam a titokra,
bár volna szavam.
szavam volna bár.
csak sűrűsödne tőle a homály.

figyelj hát:

lampionos lassú menetben
vonulnak a szép és kegyetlen
új seregek a nekünk ismeretlen
kopár hegyen komázni istenekkel!

Etűd

lázba borult utcán
menekül a május
kis gömbölyű csitrik
vihognak utána
bizony minden eldőlt
kerekednek az almák

Utolsó vasárnapi vers

Ez hát a rend
nem rendít hegyeket -

hat csillag oltja
fényemet -

menekülnék
de hová és minek...

Este van már
hunyó parázs a szemetek -

vigyáztam rátok
de hideg lett hideg -

perceg a tél
fehér virága rettenet -

temetni jön a hetedik
eleveneket.

AQUINCUMI ŐSZ

Lectori salutem

Egy hosszú vers többet mondana.
De ezt a pár sort is alig futod át.
Csendet tehát.
Tanuljuk meg: versek és éjszakák.

Aquincumi ősz

Mozaik egy omló ház falára

Öreg harcos vagyok   utolér az este
Retesz csattan és lánc   zörömböl mögöttem
Egy új ifjú isten   a bazilikából
Talán felém kiált   vagy a borvízárus
Rikolt lajtja mellől   nógatván szamarát
Fehér porát az út   örökre rámhagyja
Üzen Róma nékem   valamit üzen még

...

fölszikkáznak holdfényben a romok
szél zúg foszlányokká oszlik az éj
felmagasodnak a tört oszlopok is
őr lépdél akár kétezer éve
a fácánra vigyáznak az árnyak
az őr a csendre vigyáz

...

börtönbe szorítva tudlak csak szabadság
félresodort századok fekete kenyerén

...

keménykalap zsakett kemény a gallér akár a tekintet
megbarnult fényképről lám int
tekintetes

Kuzsinszky Bálint

Mögötte üveg-szarkofágban a láthatatlan Európa
Mi más na mi más volna

...

máglyák magasodnak szurkos fáklyával gyújtanak alájuk
szisszennek vonyítanak a lángok az erős hóesésben
fekete tócsákat kerülget alattomos sárba süpped a láb
vaslándzsára tűzve forog a tűz felett az ösztövé barom
vér sülő hús bükkfa illata laktanya-szag súlyos bőrök bűze
alvadt-vér-színű bor fakupában a percnyi feledésért

...

zsoltár zendül
szent ének
irgalom a szelídeknek
derűs élet
istenek sorából válogathatsz
pápád csak ébredszik
arcod úgy merül a fénybe
ujjongó madár áldoz érte
legyél te a százezredik
az oltár kész a lélek kész-e

...

Vége a zajnak elment a közönség
Fáradt polgárok ülnek a lépcsőn
Izzadt gladiátorok mellett
Kurucz Kati szétönti a bort
Húsz évszázad koccint rád
Ziháló Magyarország

...

bokrok között a boltívek alatt
öreg csavargók alszanak
üvegcserep sebzi a holdfényt
holnap van már
rotyogó álmok töltik a kondért
füle sincs se feneke
fekete lesz fekete reggelre a hűlt helye

...

zakatol a szentendrei HÉV
elnyomja a tücskök hangját
minden kóró hegyén sárga csigaház
a szárazon oda-vissza menetelő hangyák

...

A centurio! Félelmetes.
Hasonlít hajdani önmagához.
Gladiátoroktól hangos a város -
Romok fölött latin vitéz,
Hinnéd-e: Weixelbaum János.

...

Éldegélt itt néhány vadgesztenyefa.
Szépek, dúsak, szűrték az út porát.
Felfalta őket a város, az útszélesítés.
Talán én sem emlékeznék rájuk,
Ha egyikük - a legszebb - nem lett volna őrült.
Mindig késő ősszel virágzott, októberi szélben
Gyűjtotta fel tömött karácsonyfáit,

Míg társai az elmúlásra borították
Ötújú nagy leveleiket és üzleteltek a széllel.
Mintha egy déli földrész nagykövete lenne,
Büszkén és természetesen viselte ékességét,
S a terméketlen virágok üzenete máig megfejtetlen.
Én magyaráztam már hetvenféleképp:
Genetikával, talajjal, mágneses erőkkkel -
De hetven magyarázat kevesebb az egynél.
Sajnálom őt - hiánya éppoly megbocsáthatatlan,
Mint a romváros utcáin céltalanul pusztító közöny.

...

Khéli Imre! Öreg sváb, Krúdy *kutyája*, élsz-e?
A lebontott kisállomás szolgálati szobája hova tágult?
Az öröklétbe? Vagy a feledés gögös makrokozmoszába?
Ott kockázol a légionáriusokkal, vizet árulsz,
Ám csak bort iszol. Már húsz éve tart a tor.
A sínek sikolyára legyintesz, s az útra települt szirénaszó
Sem ragad ki a szkíta, hun, avar, szláv forгатagból.
Most már az utolsó ítéletig játszatsz, érted mindenki nyelvét,
Hírneves őköd a legjobb sörrel öntözi a zsírban sistergő kacsát.
Vendégeid Hadriánusz, Attila király, Árpád s persze Kreml,
Kellner, Weiss Dodi s a többi helyi szent,
S a Gázgyárból is jönnek egyre többen. Készítsd hát,
Készítsd a terítékeket.

...

Öreg harcos vagyok   utolér az este
Halkan dúdlok csak   nincsen semmi veszve
Lándzsám kardom pajzsom   ki gondol ezekre
Obsitomat vésik   vörös bronzlemezre
Csorba kövön ülök   magam is csak emlék
Itthon vagyok   mégis mint szorongó vendég
Marasznak maradnék   mégis csak mehetnék
Üzent értem Róma   s valamit üzen még

Elődeim, rómaiak

Aquincum aggó   őszi lakójaként
Sorsbéli társként   tisztelem őseim
Bennük, ha más nyelv, más zene, más hit is
    Tartotta őket   meg Duna-tájinak.
Testvér-barázdák   homlokukon, miként
Szántott sorok szép   emberi birtokon -
Áldott nevükkel   sorstalan istenek
    Járják a táncot,   futnak a fény alatt.

Csöndek teremnek szent ligetek között,
Bennük fehér fény, kötemető virág.
Értünk virulnak, halnak a fák, füvek,
Részeg reményű római romhazák.

Florália

zengett az ég de végül kiderült
és a madarak sem
választottak más vidéket
rend lett tehát
osztatlan öröm
a kecskelábú asztaloknál folyt a bor
s Flóra leányait dicsérte minden
feketedő ajak
ha bírt még
egyáltalán dicsérni valamit
aztán csend lett
talán az alkonyat
vagy
a téren kívüli idő
egy pillanata tágult
szürke-ezüst ragyogássá
vagy
Flóra virág-köntöséből
szakadtak ki az izzó liliomok
világolni a Hold elé
az elmúlt szerelmek kővánkósán
a szarkofágok lépcsős fenekén
a megtört emlékezetben
majd megszólalt a kürt
lágyan szólt mégis erősen
egyetlen égbeszökő dallam
töltötte be a várost
felhőként terült szét az ország felett
megkerülte a Földet
háromszor megkerülte
és könnyek futottak át a részeg arcokon
a dült pofákra rátapadt a fény
az anyázások
hexameterek ketrecébe szorultak
szomorúan szelíden
himnuszokká hangolódtak

közel a holnap
közel a holnap
már hinni kezdtünk a csodákban
már-már belőlünk élt a fény
amikor földre csattant egy pohár
bor és üvegszilánk fröccsent a Holdba
a himnusz szárnyán vitorlázó csöndbe
révülni vágyó szemeinkbe
időn kívüli életünkbe
mindenhová

Flóra arcán gyöngy a vér
tavasz van érzed édes
emberi lett megint az ünnep
a ma a tegnappal érez
Flóra arcán gyöngy a vér
virága elenyészett
nesz jár az úton friss halál
tavasz van érzed édes

Ünnep előtt

(aquincumi álom)

Szép új római szajhákat hozatott Severinus,
Nem volt tán soha ily tele még ez a városi bordély.
Tódul a nép, én csak nevetem, mert más csoda tart itt,
És másért lapulok meg a barna díványon a sutban.
Tudd meg: Aelia játszik a hidrofnon, zene árad
Végig a nyálas, vad, buja, vén eszement tömegünkön,
Balzsam a fülnek, a szem meg - persze - cikázik a gőzben.
Felgerjedd kakasok! Halljátok a szép Sabinának
Énekeit, meg az orgona hangját? Vagy csak a lányok
Csípeje, keble marad meg a csorba agyakba bevésve?
Én, Aquincumi Polgár, tűrhetem ezt? Oda állok,
Háttal elébük, s eltakarom - hm... - a parázna libákat.
Nagy Jupiterre! Nem én szeretem csak az orgonaszót itt!

Impromptu a Keled utcából

Vacognak a hófogta romok.
Imre két kutyát vezet.
Vonatok kattog. Gőzös homlokok
taszigálják le rólam a telet.

A vaskerítés villamos lázban
dédelget mag-villámokat.
Elférünk mind e hógolyóban, láttam,
mosolygok, amíg az ég tátogat.

Óbudai holdasvers

hoppsza Fáni hoppsza hó
magasra nőtt a nyárfa
csúcsára hold-sarlót tűzött
a többségi nemzet álma

csak néhány percig tarthatott
a nyárvégi karácsony
lyukas sajka immár a Hold
lecsobban a fáról

a vén Duna majd elviszi
hoppsza Fáni hoppsza
Ich gehe zu Városháza
mi gondod a Holdra

Stúdió K: Catullus

a percben köhideg.
a bálvány felparázslík.
akadna tűzoltó-homály.
akadhatna-e más itt.

a csöndből gyúródott zene
oltárt emel s már dönti.
feláll a magányos alak.
bólint. hiányát köszönti.

testek surlódnak. éjszakák,
magukból csiholnak lángot.
s lesz ez a perc az életük.
tedd le Tamás a bárdod.

November

Kék ködben méccsel nénikék
Hitük szép szokás védi még
Amíg a gyertya végig ég
A végtelen ég régi kék

Madaras dal

mit képzelnek a vonatok,
ma össze-vissza járnak!
madarak vonszolják a napot,
árnyékuk égre szárad,
a reggel fejvesztve robog,
hajában gyöngyök áznak;
a pörzsölt égre angyalok:
pünkösdi varjak szállnak,
kihirdetik a józanok
szerénységünk szabályát -
kit érdekel? a varjak
isten vetését járják!

Római nászinduló

katonák énekelnek

Refrén:

Már Vénusz veti ágyadat, édes a rabság,
Ámor vesszeje rózsabilincsben alél el.
Hallgass, Talassió!

Első strófa

Boldog Flóra leánya, te szép viruló szüz,
Dobrokol ím Pannónia büszke bikája!
Vigyázz, Talassió *(refrén)*

Második strófa

Szép szeretődöt most feleségre cseréled,
Már zsákmányra vetődő párdruc az őzed!
Segíts, Talassió! *(refrén)*

Harmadik strófa

Bacchusi csepp és vénuszi harmat az éjben:
Vár szép kedvesed, ingó lángban az ágya.
Fülelj, Talassió! *(refrén)*

Negyedik strófa

Kedvesed szépen gömbölyödik, igyekezz hát:
Nászágyad mellé állíts oda bábát!
Itt járt Talassió! *(refrén)*

A szerző (az olvasóval együtt) Liviustól tudja, hogy a latin mennyegzői kiáltás, az „**Io Talassio!**” - „*Talassziusz-nak!*” - a szabin nők elrablása idején láncypeló szolgák ajkán született. Mégis úgy véli, hogy méltánytalan a henye, még a nőszerzést is rabszolgáira vagy familiárisaira bízó patríciust megörökíteni a Familia Gladiatoria eseményjátéka számára készült indulóban. Így - engedelmükkel - idecsempészte a derűs, csintalan újlatin fickót, Talassiót. Kinek-kinek öröme vagy bánata.

Légiós ének

a Familia Gladiatorianak

(1)

Ős Kezdet katonái, dicsérjük Mithrást!
Ő az örök fény, tőle születtünk,
Véle emeljük a kardunk, érte halunk meg
Marcus nagy seregében, távoli földön.

Refrén

Isteni fényben törpe a földi igazság,
Zord menetünket a szférák szelleme védi,
Átutazói vagyunk e világnak.

(2)

Áldja nevünket a béke örömteli napján
Bajtárs, bajba jutott, sorsverte legyőzött:
Véle vagyunk, míg gondjai el nem enyésznek,
Alszik békeidőben a harci oroszlán.

Refrén

Isteni fényben törpe a földi igazság,
Zord menetünkön a szférák szelleme fénylik,
Létünk szent tüze lesz a világnak.

(3)

Nincs nálunk igazabb hada nagy Jupiternek,
Rég várt isteni sorsunk egy az övével,
Tisztán egyesülünk a halálban a fénnel,
Ősi teremtőnk jobbján szent nyugalom vár.

Refrén

Isteni fényben törpe a földi igazság,
Zord menetünket a bolygók szelleme védi,
Ünnepetek lesz új születésünk.

Nem emel égbe

tudom
a magyar líra
a rónán legelészik
a pannon ének
csak *kehe*
hogy hallatszana égis

nem adtak szárnyat
nem bizony
a balatoni dombok
s nem emel égbe
Aquincum sem
ahol most bolyongok
levék így derék iparos
latin bánatú dalnok
pannóniai obsitos
vagy amit akartok
germánba oltott szín-avar
alánba oltott székely
száraz kóróként pattogok
a rónaság tűzében
hogyan kezdhették ki a síkok
bércei
zengésével
ülők a színház romjain
napnyugati szélben
és enyém lesz minden délután
és enyém minden éjjel

VISSZATÉRÉS NA'CONXIPÁNBA

1.

Hat hold ragyog a dermedt jeges éjben
Zöld hajú lányok táncolnak az égen
Csend van csak az árnyékuk suhog
Hajnalt nyúznak a perzekutorok

2.

Szabadon szállnak a böjti szelek
Botladoznak az árnyék-emberek
A sárba lökött szédült tantikat
Most lepi be a mázas alkonyat

3.

Ez itt mint látod egy ódon kalap
Ha körbejárod buzgón tátogat
Valaki - zsivány öreg ószeres -
Eléd dobta hogy valamit szeress

4.

Kezedben csorba cinpohár van
Ócska löre a cinpohárban
Arcodra hó hull könnyű kis halál
Benn nóta csendül hallottad-e már

5.

A hosszú délutáni séták elmaradtak
A lusta szép beszélgetések elmaradtak
Mesélhetsz a kónya őszi madaraknak
Dehogy szegényedsz gazdag maradsz gazdag

6.

Nincs erre törvény módszer vagy tanács
A hóba lökték túlsült a kalács
Csak nézzük együtt a csönd döngicsél
Halk táncát járja fölötte a dél

7.

A törpenépség ázott otthonán
Góliát térdel kezében kanál
A tálra bámul halkán énekel
Így megy ez minden áldott pénteken

8.

Csicsergő május hova zárjalak
Hárfázó Dávid mellé a Holdba
Gödrökbe bújt az éjszaka csibém
Zenét lobogtatsz a hajnal vizén

9.

Tudd a halálnak van három szeme
Akárkit láthat aki nincs vele
De nem nézhet be homlokod mögé
S ha elragad is nem leszel övé

10.

Táncba indulok fújd a furulyád
Szívemet dúlja három elefánt
Vérre szomjazom vidd a kakaót
Dübörgést hallok vad trombitaszót

11.

Az elefántház mellett harcosan
Képzett majommá emelem magam
Körbevesz bőszen a csimpánz-csapat
Dorong vitatja a gesztusomat

12.

A torony bólínt nem ivott sokat
Kiöklendezte a galambokat
Most olyan üres mint a babaház
A harang bőrén hiány kaparász

13.

Aranygyűrűben foszforos pecsét
A kövek között nézd a feketét
Nincs fénye alszik tüze bennrekedt
Füstje illatát őrzi még a hegy

14.

Kockákba zárta fölös csendjeit
Tornyot rak rájuk hátha felderít
A torony csúcsán na ládd kőmadár
Smaragdszem gyóntat gyilkoltál ma már

15.

A kiskacsát kerestem óraszám
Folyton elébem vágott a halál
Míg átugrottam pereltem vele
Ha meg is lelné enyém a fele

16.

A szomszédban egy elefánt lakott
Zsaluval zárt le minden ablakot
Nem láthattuk hogy éjjel mit csinált
Csak tudjuk lóvá tette a halált

17.

Míg csörömpöl a kábelvillamos
A gázlámpákra felmászni tilos
Mikor megtelik este a remiz
Minden lámpán ül három cseremis

18.

Él a városban három néma hölgy
Piacra mennek péntek délelőtt
Gavallér férjek zokogó hada
Kíséri őket dél körül haza

19.

A csámpás csitrit vártam hajnalig
Közben bort ittam nem alig-alig
Így mire megjött tűz-csatakosan
Én már a holdban ápoltam magam

20.

Éjszaka bordély nappal babaház
A szerelemben bíbor nő tanyáz
Combja közé kap férfit fazekat
Érti a dolgát érte ég a Nap

21.

A sodrófában nem ég a neon
Kutya kíséren haza haverom
Gammasugárban ázik a beton
Ólomból szabják keddi bánatom

22.

Bíbor völgyünkre ráborul az emlék
Földdé barnulnak szivárványos elmék
Katángok friss-kék angyalka-szeme
A csendre nyílik vagy már arra se

23.

A harangunkat ellopják éjjelente
A harangozót húzzuk fel helyette
Lóbálja lelkesen a süldő csapat
Bimm-bamm kiáltja majd csak bólogat

24.

A fák között a vértelen ligetben
A hajnal készül hűvös és kietlen
Felizzik végre valami piros fény
A pirkadatból vér folyik bizony vér

25.

Hallottam egyszer véget ért a tél
Képzelttem hát egy bíbor madarat
Nap dédelgette dajkálta a szél
Mind sírtunk reggel érte jött a fagy

26.

A varázslatos üveg teraszon
Ül a varázsló szinte csupaszon
Csak tollaira süt a téli nap
Szabadon szédül egyre szabadabb

27.

Csak elmeosztályt tart fenn a kórház
Tudd minden baj az észből származik
Ma egész halk zene lesz a póráz
Előcammognak az ólommacik

28.

A bolond lányok itt énekelnek
Soha sincs vége az énekeknek
Szerelem bánat mosoly és madár
Vakon bicegnek Száll az árva nyár

29.

Óriás fülek árnyékában állsz
A sóvár égen kék füst libben át
Vásott bíborba csomagolt bolond
Torz mosolyában csillog a porond

30.

Tótágast állt a paripa hátán
S vidáman zengett bolond éneket
Ez régen történt azóta anyám
Világgá úzte az ilyeneket

31.

Fűrészpor tört szív mind porond ganaja
Egy vén huszár jön összekaparja
Pojáca törli könnyét a kócba
De te rá se ránts a rossz bohócra

32.

Lángok lepik el az esti erdőt
Árbockosárba ülnek a felhők
Paráztengeren vergődnek a fák
Hétrét görnyesztik a hiú halált

33.

A mester rádszól nincs kész a kanál
A réz melegszik zúg a kóceráj
Hat kobold formál ördögkerekét
Égig repülnek ott terítene

34.

A csengő hangja júniust ígér
De tél van éber balkánéji tél
Hazudik minden mézzel telt virág
Jégcsipke őrzi a halott lilát

35.

A tőzsdén harminc patkány licitál
A Hold részvénye szépen feldagad
A serpenyőben az élet vidám
Hosszra játszanak a bátor halak

36.

Ma órabérben világít a Nap
Ha megfizeted szólnak madarak
Tudod az órák kurták módfelett
A Hold is fent a kurvák holdja lett

37.

A parti réten három ló legel
Kedvükre három farkas énekel
Minden pacsirta messze bujdosott
Csalogányék még várnak egy napot

38.

Aranyos éjben víg bort hörpölünk
Velünk az Isten de nem békülünk
Fél hatra várták fenn az angyalok
Taxit teremtek mert hogy menne gyalog

39.

Szülőföldemen nincs egy poharam
Persze másutt is éppily hontalan
Lézengék s egy nap nem megyek tovább
Lábnymom őrzi csak a betonágy

40.

A pálmafákon lengedez az éj
Foszlott vászoncsík árnyéka fehér
Csördül a kék hold üvegtaraja
Én ilyen zászlót nem viszek haza

41.

Göndör hercege a helyi semminek
A víz alatt lépdél bukdácsol siet
Koronáját kéri halpénzzel fizet
Valósággá válik hogyha elhiszed

42.

Denevérek szállnak s esti madarak
Egymás után kétszer lement már a nap
Felkelnek a holdak mindnek arca van
Heges földön fekszem gyöngyharmatosan

43.

Fogsora csörren lángja is hamis
Koldul a sárkány sőt lopott ma is
Szelíden nézzük szánjuk módfelett
Alig hibázik akit megevett

44.

A percben három csavargó csapáz
Kormostól jöttek tömött az iszák
Az ég vörös máz veri puha gyász
Kezükben lángos vastörő virág

45.

Nézd fürgetegben forog a világ
Ázott kutyákként nyüszögnek a fák
Egy macska inal feldönti a szél
Most újra indul nyakában a tél

46.

Hajnali hatkor halt meg a bolond
Ki volt barátja körötte tolong
Három kakasa hirdeti körbe
Égbe takarják nem buta földbe

47.

Ha átlátszóvá válnak a kövek
Jeget vacsorál minden nagykövet
A csillár ágán morzsa csillagok
A perc lakája én magam vagyok

48.

A padlót finom vászonnal fedik
Festékbe léphetsz ha megengedik
Sétálsz a földön készül a csoda
Képpé lényegül a cipőd nyoma

49.

A meséket itt mindig elhiszik
És nagyon ritkán számolnak tízig
Kilencnél elfogy minden tudomány
Hét a sárkányfej három a király

50.

Majom-molnára horkol valahol
Drágakövekből épül a malom
Amíg elkészül vas lesz a kenyér
Pipacs terem a pékek tenyerén

51.

Adott-e néked óriás diót
Beszéltetett-e tarka önmagadról
Leült-e véled ízes alkonyatkor
Vagy hallgatott mint háttér-rádiót

52.

Parancsra kél és nyugszik itt a Nap
Holnap Te lehetsz ki parancsot ad
Végtelen hosszú napok éjszakák
Szabályozta a szabadság magát

53.

A titkos kert igenis létezik
Egy néma szerzetes vigyázza reggelig
Kővé vált ősi dalokból farag
Éjszakánként egy színes madarat

54.

A polgármester kürtőkalapja
Kigyulladt éppen tizenkét napja
Oltotta három tűzoltó-kocsi
Közkinccsé váltak bűzös roncsai

55.

Szombat délre a csodák véget érnek
Záródnak ajtók záródnak térdek
A nevetés még megkapaszkodik
Egy csonka ágon zihál hajnalig

56.

Sugaras isten korbácsa csattan
Tegnap még nyár volt ma meg tavasz van
Holnapra tél lesz pár napig időz
S végképp nyakunkra telepszik az ősz

57.

A vízilónak van hét babája
hitetlenkedhetsz én jártam nála
a sok menyasszony fügefán terem
sosem tévedek mert van fegyverem

58.

A parti sásban elrejtett ladik
Álmodik rólam viszünk valakit
Óriás bálna lebeg a vízen
Elférünk benne hogyha elhiszem

59.

Sanó sehajta éritő eneg
Telat tevának ógaleng emek
Sikárti sengte véj csu ámitát
Rigorg liháta gágtu ánidád

60.

Rendszerváltás volt Na'Conxipánban
Idegen asszony fekszik az ágyban
Bár simogatják játszanak vele
Bronz az ágyéka beton a feje

61.

Volt vala rangod címed és nemed
Viharok jönnek elfűjják neved
Földön tart pusztá őrzött életed
Valahol messze erdők zengenek

62.

Gáláns úr hajlong tanulom nevét
A kék teraszon kér egy feketét
Tar fejéről most elszáll a kalap
Mosolyainkhoz koccan a harag

63.

Maradj még csonka márciusi kedd
Bóka bánattal terhes a liget
Az almafákban alszik a tavasz
A hinta-holnap hideg mint a vas

64.

Ne nézd a nőt a kontya mily zilált
Ma hagyja el az ős Na'Conxipánt
De visszatér az arca fényteli
Akármit őriz érted is teszi

65.

A szőke úr a cylinder alatt
Piros mosollyal őriz egy halat
Míg érte jönnek delelőre kap
S macskák álmában dorombol a Nap

66.

Kigöngyölték már a naftalinból
A grófné gangos sétára indul
Udvartartása bár láthatatlan
Körülzsibongja lélek-alakban

67.

Az éjszaka a tyúkudvar gyöpén
Csírázni kezdett egy csodás növény
Mit meg nem tennék ennyi örömré?
Búzéval őrzi a kóbor görény

68.

Egy másik reggel vagy még éjszaka
Hiába vártad nem tévedt haza
Mert nem ígérte és nem is üzent
Nem billent helyre a keserű rend

69.

Gyász után a korzók borbélyszagban áznak
Pedig nincsen ünnep és nincsen vasárnap
Csipkés főkötőink jól eltrafikálnak
Kencefice boltos csak éjfélkor zárhat

70.

A mesterek keménykalapban járnak
Templomba mennek minden vasárnap
Az már a város külön szégyene
Hogy a csapszékben soha sincs mise

71.

A libás kofa fogorvosra vár
Aranyat hozott jól fial a máj
Csináltat nyomban két nagy agyart
Feldöfi rájuk a mosolyodat

72.

A tündér három hétig volt beteg
Ápolták sorban cinkék verebek
Táplálták dúsan hollók és sasok
Tanúsítom a szomszédja vagyok

73.

Az iskolába mindenki bejár
Gyerek szülő és néha egy tanár
A tanév végén egymásra néznek
Lesütött szemmel helyet cserélnek

74.

Vadászok járják be a berkeket
A tenger partján halászni lehet
Természetes ha nincs hal csak halász
Fel sem tűnik ha nincs vad csak vadász

75.

Nem messze innen egy kisvárosban
Több aranyból készült kislábos van
Senki se tudja ki őrzi őket
Így határtalan a betörőkedv

76.

Titkos kocsma volt a csónakházban
Néhány fillérért ott zongoráztam
Bármit hazudtak rólam a halak
Buta vágyakkal repült a kajak

77.

Tüzet őriznek a tűztoronyban
Már ahol ilyen tűztorony van
A láng rabságban nem szaporodik
Beléverik hogy milyen szabad itt

78.

Itt élünk mind az üvegfal mögött
Üveg a rózsza de már eltörött
Üveg a macska a szív a közöny
Üvegből vagyunk Mester köszönöm

79.

Tintában fürdött szárítkozik már
Egy itatósból hajtogat ruhát
Nincs ki picit is sajnálná hűgát
Szomszédja őrzi császári titkár

80.

Sötét menyasszony sajtszagú járom
Távol harang szól közel az álom
Mókusok mondják tehát szentigaz
Hosszú hetünk volt ránk fér a vigasz

81.

A moziban a régi film pereg
Mégis beülnek rá az emberek
Nézik a vásznat könnyük elered
Értük is csillog ami nem lehet

82.

A századvégi parfümös füstben
Feltűnt arcodon a tört ezüst jel
Mint narancsokon ama hó alatt
A hadüzenet napja volt e nap

83.

Az úrhajókat egy rétre viszik
Holnap útrakél végre mindegyik
A kabinokban ócska vánkoson
Potyautasként száll a bánatom

84.

Kék gömb sugárzik elpattan elég
Ne nézd halálát fűjj egy feketét
Szivárványt őrzöl szempillád alatt
Oszd szét közöttünk ami megmarad

85.

Nem volt a rácson se zár se lakat
Befuttatták rézzel a platánokat
Miénk a kert most tar fényben dereng
Belépünk együtt nem mersz nem merek

86.

Egy elhagyatott kovácsfűjtató
Egy régi álarc föld alatt a tó
Mind-mind az emlék öblében pihen
Vitorlát bontok mindet elviszem

87.

A leánykérés kerti ünnepély
Csíkos ruhában jön a vőlegény
Az egész város tele lesz vele
Bilincsben volt a menyasszony keze

88.

Gonosz törpéket festett egy bolond
Aki korábban nálad udvarolt
A másik rászólt rizsporos fejek
Rokokó álmát ne adja neked

89.

Csak morgolódnak a martalócok
Ki látott ilyent ebédre kócot
A bábjátékos zárja a boltot
Paszulyba főz egy sonkacsontot

90.

A varázslónak három a neve
A harmadik rég el van feledve
Az első titkos másik tiltva van
Nem is varázsló már csak tintahal

91.

A szerelmesek ászai szentek
Alsót és felsőt meg se ismernek
Csillagzáporban szemek beszélnek
És hangtalanul zeng zeng az ének

92.

A sorrend mindegy mégis hátra állsz
Nem választhattad az egész bazárt
Asszonyod választ ha más nem marad
Fénnyel tölt meg egy csorba poharat

93.

A katedrális üvegablakába
Bagoly billent be most nagyon kába
Odabenn egy percre elhal az ének
Bagollyá lennék ha szeretnétek

94.

Gazdag a koldus van egy kalapja
Virágot tűz rá megigazgatja
Emlékké kékül majd hazatérve
Hat falu lánya bolondul érte

95.

Csillogó vérték suhogó szablyák
A porcióját dúsan kiszabják
Háború nincsen táncba citálják
Forgati lágyan ölbeli párját

96.

Pőre leányok járták csudamód
Táncokkal vártuk a néma hajót
Nem gyújtottunk a parton őrtüzet
Világított a tiszta örület

97.

A régi háznak kéménye sincsen
Vasmedve babrál a fakilincsen
A szemöldökfa régen leesett
Nagy munka várja a gyerekeket

98.

Ha fordulsz fordulj pörögj ha lehet
Másik utcából jönnek a hetek
Arctalan éjben maszkod henterereg
Amíg éjfél volt nem szerettelek

99.

Többet mondok el ha megismerem
Nincsen tengerem nem jártam hegyen
Nem nézhettem meg a történelmet
Csak fényképeztem Sietnem kellett

100.

Amíg a szél fújt hittem a halált
Most itt kerincél de a szél elállt
A másik térből figyelem magam
Van még esélyem azaz még ma van

101.

Méláz a bakter elmondta versét
Nyugodtan alhat gazda és vendég
Nincs helye könnynek nincs helye gyásznak
Vízre vigyáztak tűzre vigyáztak

-&-